

[Aksel Larsen.]

faaet utvetydig Oplysning om for et Par Dage siden —, saa bør man i hvert Fald ændre denne Paragraf, saaledes at ikke ydet Kommnehjælp har Indflydelse paa den paagældendes Rettigheder med Hensyn til at modtage fortsat Sygekassehjælp. Vi foreslaar derfor, at i Forsorgslovens § 242, Nr. 2, skal i første Linie Ordene „eller Kommnehjælp“ udgaa og endvidere, at i sidste Del af Stykket Ordene „undtagelsesvis . . . Sygdom“, altsaa hele dette Afsnit efter Semikolonnet, skal udgaa. Dette Afsnit bliver jo overflødig, hvis man sletter „Kommnehjælp“ i første Linie.

Vi stiller desuden Forslag om en Ændring i Forsorgslovens § 243.

Den staar i Forbindelse med den umiddelbart foran foreslaaede Ændring. Det siges i § 243, at Udbetalingen af fortsat Sygekassehjælp ophører, „hvis vedkommende samtidig med fortsat Sygekassehjælp modtager eller paadrager sig Fattighjælp eller Kommnehjælp“. Nu maa jeg sige, at det er jo en mærkværdig Sprogbrug: hvis vedkommende paadrager sig Kommnehjælp — men bortset herfra vil det være vel motiveret og rimeligt, hvis man ogsaa her i alt Fald sletter „Kommnehjælp“, saaledes at man godt kan faa fortsat Sygekassehjælp, selv om man er nødsaget til at søge om Kommnehjælp og faar den bevilget.

Vort næste Ændringsforslag vedrører Forsorgslovens § 293. Ifølge Forsorgslovens § 293 er Kommunernes Ret til at yde en begrænset Tillægshjælp afhængig af, at Socialudvalgets Beslutning bliver forelagt Kommunalbestyrelsen og tiltraadt af mindst to Trediedeles af dennes Medlemmer. Det forekommer os, at denne Bestemmelse er overflødig; da det sociale Udvalg er en demokratisk valgt Organisation, for saa vidt som det sociale Udvalgs Sammensætning er overensstemmende med Kommunalbestyrelsens Sammensætning, er det ikke nødvendigt, at det sociale Udvalgs Afgørelser først kan træde i Kraft, hvis Kommunalbestyrelsen har godkendt dem, og det er ganske urimeligt at bibeholde Bestemmelsen om de to Trediedeles.

Jeg ved ogsaa, at der rundt omkring i Landets Kommunalbestyrelser, ikke mindst i Bykommunerne, er meget stor Utilfredshed med denne Bestemmelse. Jeg ved, at i mangfoldige Byer har Kommunalbestyrelsens Flertal gentagne Gange offentligt beklaget sig over denne Bestemmelse, som man meget rigtigt har fremhævet blev indsat i Forsorgsloven paa Venstres Foranledning

ved Kanslergadeforliget, og man har fra snart sagt et Utal af socialdemokratiske Byraadsflertal erklæret, at noget af det første, der skulde ud af Forsorgsloven, var Bestemmelsen om de to Trediedeles, den skulde man have fjernet, saa snart man ikke længere var afhængig af Venstres Stemmer i Folketing og Landsting. Nu er denne Situation for længst indtraadt, har eksisteret siden 1936, og jeg synes, det er paa Tide, at Rigsdagen efterkommer dette af saa mange socialdemokratiske Byraadsflertal aabent udtalte Ønske. Vi foreslaar derfor, at dette sidste Punktum i § 293, Stk. 2, udgaa.

Vi stiller et lignende Forslag vedrørende Forsorgslovens § 297. Her drejer det sig om det sociale Udvalgs Ret eller Ikke-Ret til at fravige Regelen i § 297, Stk. 1, om, at Kommnehjælp ikke maa overstige den Hjælp, den paagældende i Henhold til Lov om Folkeforsikring eller Forsorgslovens foregaaende Kapitler formentlig vilde kunne have opnaaet, hvis han havde opfyldt Betingelserne for at oppebære saadan Hjælp. Ogsaa i dette Tilfælde skal der sanktioneres fra Kommunalbestyrelsen med to Trediedeles Majoritet, for at det sociale Udvalg kan afvige fra Bestemmelserne i Stk. 1. Vi mener med samme Motivering som den, der er givet for vort foregaaende Ændringsforslag, at man kan lade denne Bestemmelse om Sanktion fra Kommunalbestyrelsen med to Trediedeles Majoritet i samme udgaa.

Vi stiller derpaa vort Ændringsforslag Nr. 7, som vedrører § 301 i Forsorgsloven under Afsnittet Retsvirkninger af Kommnehjælp. § 301 handler om Tilbagebetalingspligt for ydet Kommnehjælp, og denne Tilbagebetalingspligt indtræder, hvis paagældende ifølge Kommunalbestyrelsens Skøn er blevet i Stand til at opfylde den. Vi vil ikke vende os imod Tilbagebetalingspligten som saadan, den er i og for sig rimelig; hvis Folk kommer til Penge, bør de ogsaa tilbagebetale, hvad der er ydet dem i Socialhjælp. Vi finder blot, at som Bestemmelsen nu er, giver den Anledning til megen Uretfærdighed, fordi det afhænger af Skøn, hvorledes den skal praktiseres. Vi mener, at de allerfleste Arbejdere her i dette Land ikke har for høj Løn, og vi mener derfor, det vil være rimeligt at indføre en Begrænsning af Tilbagebetalingspligten, saaledes at Tilbagebetaling ikke kan kræves, naar Skuldneren ikke har anden Indtægt end normal Arbejdsfortjeneste.

Det er desværre saadan i mangfoldige